

***ПОСЛАНИЦА
ЈЕВРЕЈИМА***

Прво прегледано издање

С новозаветног грчког превео
Проф. др Александар Бирвиш

ДАР ИЗДАВАЧА

ИКОНОС
Београд, 2003.

ПОСЛАНИЦА ЈЕВРЕЈИМА, прво прегледано издање
Превео с новозаветног грчког проф. др Александар Бирвиш
Овај превод сачињен је на основу: Nestle-Aland Novum
Testamentum Graece 27th ed, Deutche Bibel Stiftung, Stuttgart,
1993.

Ауторска права за ово издање: Југословенско удружење
за очување, неговање и промоцију духовног хришћанског
наслеђа ИКОНОС – Београд – 2003.

Издавање овог превода помогла је Христова црква у
Београду

Издавач: ИКОНОС – Београд

За издавача: мр Бранко Бјелајац

Уредник: Драшко Ђеновић

Технички уредник: Драган Нађ

Дизан корице: Ивана Бечејски

Штампа: Color system, Нови Сад

Тираж: 4500 примерака

ISBN 86-8661-07-5

Поштовани читаоче,

поштована читатељко,

Пред тобом је један спис *Свeт̄иō ѿ ӣисма*, тачније: из *Свeт̄иō ѿ ӣисма Ново̄г завет̄а*. Реч „*ӣосланица*” значи „*ӣисмо*”. Међутим, *Посланица Јеврејима* има само неколико завршних редака који дају призивак писма. По свом саставу и улози, она није писмо, него је нешто дужи проглас (манифест).

Проглас је упућен Јеврејима који су живели у другој половини првог века по Христу. У оно време Јевреји нису имали мушкарца изнад дванаест година који није умео да чита. Проглас је намењен широком кругу читалаца, а таквих је заиста и било.

Задатак *Посланице* је да читаоца уведе у смисао и значај вести о Христу. Читаоцима (Јеврејима) је њихова вера представљала начин живљења и све се одвијало према верским прописима. Они су били упознати са *Свeт̄им ӣисмом* (Старог завета) и настојали су да то примене у животу у складу с предањем што је остало од предака. Посланица Јеврејима их подстиче да проуче и продубе старозаветне поруке и установе, те да увиде како је Христос много више од јеврејских духовних ризница.

Живахно, на махове и узбудљиво, изложене су предности и вредности Господа Исуса Христа. Он је изнад свих анђела. Његова личност је значајнија од личности Мојсијева. (За јеврејски начин веровања ово је изненађење и удар). Исусова особита надмоћ је у чињеници да је Он

првосвештеник с којим се не може поредити (старозаветно) ароновско свештенство: старозаветни свештеници су били смртни и огреховљени људи, а Христос није подложен ни греху ни смрти; Аронови потомци су служили у руком изграђеној светињи, а Господ Исус је вечно присутан у нерукоствореном храму, небеској скинији. Сасвим природно, уводи се друго свештенство које не потиче од Арона и од Левијевог племена, па ни од Јевреја. Пред јавност ступа слабо познати старозаветни свештеник Мелхиседек. О њему *Светио њисмо* мало говори, али у *Посланици Јеврејима* његова улога је особито наглашена. Мелхиседек је предлика Христова и праузор новог савеза с Богом.

Теби, данашњем читаоцу, односно читатељки из овог времена, *Посланица Јеврејима* има шта да понуди. Добро је да је прочиташ више пута. Нека твоја пажња буде везана за следеће снопове мисли:

Први сноп: слава Божија у Господу Исусу Христу. Он предводи људе који верују и истовремено усавршава њихову веру како би били способни да уђу у славу Божију. Он управља упоредним светом: престолом, небом, анђелима и овоземаљским творевинама.

Други сноп: твоје право да будеш с Христом. Богу су познате људске невоље и човечанске слабости. Господ Исус је искусио све тешкоће твог живота и још много више. Међутим, Његова сила све привлачи и све одржава, дакле: и мене и тебе и наше ближње. Довољно да се Њему повериш.

Трећи сноп: Христос је укинуо разлике између Јевреја и других народа. Он није Јевреје лишио њихових предности, него је тебе украсио њиховим предностима. Утолико су веће твоје одговорности: према Христу, према Јеврејима, према ближњима и према себи.

Четврти сноп: вера – врло делатна духовна снага. Вера није уточиште за незнање и немоћ. Напротив, она је моћно оружје за сазнање и за све друго у животу и вечности. Веру ти је Бог дао да можеш живети с Њим, али и са мнош, са сваким људским бићем и са целокупном творевином.

Пети сноп: грех, особито грех занемаривања Христа и грех отпадништва је опасност. Она се отклања склапањем новог савеза (завета) с Богом на основу спасоносне жртве и васкрсења Господа Исуса Христа. Њега не смеш губити из вида. Користи веру, она је твоје духовно око.

Шести и (за ову прилику) последњи сноп мисли: Не бој се противничких сила! Ти си под заштитом Господњом. Крени одважно и напредуј храбро.

Ево и благослова из ове *Посланице* (13:20-21):

Бог нам је подарио мир и из мртвих извео великог ѱастира оваца, Господа нашега Исуса, чијом крвљу је зајечаћен савез вечни. Бог нека вас осјособи за свако добро дело, да учинишће што он захтева. Бог нека учини у вама – ѱосредсјивом Исуса Христѱа – оно што угодним смѱтра. А Христѱу слава у веке векова. Амин.

П р е в о д и л а ц

У Београду, 2002. године.

ПОСЛАНИЦА ЈЕВРЕЈИМА

Боџ је љоворио

1 У стара времена, Бог је много пута и на много начина говорио прецима преко разних пророка, а у ове последње дане, он проговара нама преко сина. **2** Бог је сина поставио да му преда све и синовљевим посредством он је створио светове. **3** Син зрачи сјајношћу славе Божије и он је прави лик божанске суштине. Он све носи силом речи своје. Син нас је очистио од грехова, па је затим сео с десне стране Преузвишеног Величанства Божијег.

Син је узвишенији од свих анђела

4 Син је постао толико моћнији од анђела колико је и име што му га је Бог дао одличније од њихових имена. **5** Да ли је икоме од анђела Бог рекао:

„Син мој ти си, ја те данас родих.”?

Или:

„Ја ћу њему отац бити,
а он мени син ће бити.”?

6 Такође, када Бог поново уводи прворођеног сина у човечанство, он говори:

„Нек се пред њим ничице клањају
сви анђели Божији.”

7 О анђелима, додуше, каже:

„Он анђеле своје чини да су ветри,
службенике своје огањ разбуктали.”

8 Међутим за сина говори овако:

„Твој престо, Боже, у век векова траје,
 жезло поштења жезло је царства твога,
 9 праведност љубиш, безакоње мрзиш.
 Зато је, Боже, Бог твој помазао тебе
 уљем радости више него другове твоје.”

10 О сину исто тако говори:

„С почетка, Госпoде, ти утемељи земљу,
 небеса су твојих руку дело,
 11 она ће пропасти, ти ћеш остати,
 дотрајаће као хаљина,
 12 променићеш их као огртач,
 као одећу,
 а ти си свагда исти
 и године твоје неће престати.”

13 Да ли је икада рекао за неког анђела:

„Седи амо мени с десне стране
 док душмане не оборим твоје,
 да постану под твојим стопама
 као мали подметач – клупица.”?

14 Нису ли сви анђели службени духови на услузи онима који ваља да на крају буду поседници спасења?

Велико дело сѣсења

2 1 Зато морамо што пажљивије прионути уз оно што смо чули, да не бисмо отпали. 2 Јер ако је порука што је саопштише анђели била веродостојна, а за сваки преступ и непослушност била је предвиђена одмазда по заслуги, 3 како, онда, можемо да бежимо презирући тако велико спасење? То спасење је сам Господ започео да проповеда, а они који су га чули потврдише његову веродостојност.

4 Истовремено, њиховом сведочењу Бог је додао своје, чинећи знаке и чудеса и нарочита дела силе, па је и дарове Светога Духа он делио по својој вољи.

Исус нас уводи у сјасење

5 Реч је о свету који долази. Њега Бог није покорио анђелима. 6 Уместо тога учинио је као што каже на једном месту:

„Шта је човек те спомињеш њега,
син човечији да бринеш о њему?

7 Мањим од анђела ти га за часак учини,
па га потом овенча славом и чашћу;
поставио си га над твојим делима,
8 под ноге му све потчинио.”

Ако му је Бог све потчинио, онда му ништа није остало непотчињено. Ипак, за сада још не видимо да му је све потчињено. 9 Међутим, погледајмо Исуса! Њега је Бог за часак учинио мањим од анђела, те је могао да претрпи смрт. Зато га је овенчао славом и чашћу да би – захваљујући милости Божијој – стварност његове смрти била свима на корист.

10 Богу све тежи и све од њега потиче. Њему и приличи да путем страдања усаврши Исуса да многе синове уведе у славу, јер Исус је тај који предводи у спасење. 11 А сви потичу од једног оца: и Исус који их посвећује и они које је он посветио. Зато се Исус не стиди да их назове својом браћом. 12 Он говори:

„Браћи својој објавићу име твоје,
сред сабора певаћу ти песме славе.”

13 И опет говори:

„А ја ћу се уздати у њега.” –

па наставља:

„Ево мене и деце што ми их Бог даде.”

14 С обзиром да су та деца људи од крви и меса, то је и Исус узео удела у људској природи, да буде као и они, како би смрћу уништио онога који има моћ смрти, то јест ђавола. 15 Тако је Исус избавио људе који су целог живота били робови, јер су живели у страху од смрти. 16 Јасно је, наиме, да се он није прихватио да помогне анђелима, него „Прихватио се да помогне потомцима Аврамовим”. 17 То значи да је у свему требало да постане сличан својој браћи, да би био њихов милосрдни и верни првосвештеник у ономе што је пред Богом, па да испашта за грехе што их учини његов народ. 18 Исус може да помогне онима који су упали у искушење зато што је и сам трпео кад је био кушан.

Исус је изнад Мојсија

З 1 Браћо, вас је Бог одвојио за своју сврху и позвао вас да учествујете у наднебесном свету. Стога гледајте на Исуса: он је посланик Божији и првосвештеник веровања које исповедамо. 2 Он је био веран Богу који га је поставио, као што је Мојсије био веран послујући у целокупном дому Божијем. 3 Ипак, човек који гради кућу прима више части него сама кућа. Исто тако је и Исус достојан веће славе него Мојсије. 4 Наравно, сваку кућу зида неко, а Бог је онај који је саградио све. 5 Мојсије је био веран у целокупном дому Божијем као посленик који саопштава оно што ће се тек говорити. 6 Христос је, међутим, веран као син који управља сопственим домом. Његов дом смо ми ако смело и непоколебљиво држимо оно чему се надамо.

Починак Божијеџ народа

7 Према томе, као што говори Дух Свети:

„Ако данас будете чули да вам Бог говори,
8 не будите тврдоглави као ваши стари у буни,
што ме огорчише кад су хтели да ме кушају у пустињи.

9 Тамо су ме ваши преци хтели да провере,
па гледаху чуда моја четрдесет лета.

10 Зато сам се расрдио на то поколење и рекао:

Том народу срце стално лута
и не желе да живе како заповедам.

11 Како сам се разгневио, тако се и заклек:

Неће они у стан мог починка ући”.

12 Пазите, браћо, да се не нађе међу вама који човек чије је срце отврдло у неверству, па да се одметне од живога Бога. 13 Него подстичите један другога сваки дан докле се оно „данас” да применити за нас. Тим ћете спречити да неко од вас постане окорели грешник. 14 Јер ми имамо заједницу с Христом, под условом да до краја чврсто одржимо оно што смо примили у почетку. 15 То је оно што је речено:

„Ако данас будете чули да вам Бог говори,
не будите тврдоглави као ваши стари у буни”.

16 Ко је дакле тај ко је чуо да му Бог говори и огорчио га побуном? Нису ли то сви они што их је Мојсије извео из Египта? 17 На кога се Бог гневио четрдесет лета? Није ли на оне који су згрешили те су им мртва телеса падала по пустињи? 18 О коме је Бог говорио кад се заклео: „Неће они у стан мог починка ући”? Није ли то реч о онима који су били непокорни? 19 Видимо да они нису могли ући зато што нису веровали.

4 1 Нама је, међутим, Бог оставио обећање да можемо улазити у стан његовог починка. Чувајмо се да неко од вас не пропусти могућност да уђе у обећано почивање. 2 Наиме, и нама је саопштена Блага вест као и онима. Ипак, то њима није користило, јер оно што су чули нису прихватили с вером. 3 Ми, пак, који смо веровали, уђимо у стан његовог починка, јер он је рекао:

„Како сам се разгневио, тако се и заклек:

Неће они у стан мог починка ући.”

Бог је то рекао иако су његова дела била утаначена још кад је свет био саздан. 4 На једном месту у Светом писму овако каже за седми дан: „И почину Бог у седми дан од свих својих дела.” 5 Овде, опет, овако: „Нећу дати да икада уђу у стан мог починка.” 6 Они који су први чули Блугу вест нису ушли и нису почивали с Богом, зато што нису били послушни. Ипак, некима је остављено да уђу и почивају. 7 То је показано тако што је Бог опет поставио један дан, звани „данас”. После оног времена, он је – посредством Давидовим – рекао као што је већ наведено:

„Ако данас будете чули да вам Бог говори,
не будите тврдоглави ...”

8 Ако је Исус Навин био тај који ће увести народ у починак, онда не би било потребно да се после тих дана говори о овом другом дану. 9 Стога је Божијем народу стављено у изглед да почива онако као што је Бог почивао. 10 Ко буде ушао у овај починак, тај ће се одмарати од својих дела онако како се Бог одмара од својих. 11 Настојмо, дакле, да уђемо у тај починак. Не будимо непослушни да не бисмо пропали слично онима који су нам наведени као пример.

12 Наиме, Божија реч је жива и она делује. Она је оштрија од сваког мача са две оштрице и расеца скроз, тако да раздваја душу и дух, зглобове и мождину. Она изводи на суд човекове потајне жеље и мишљења што их он крије у срцу. 13 Нема творевине која се може сакрити пред Богом. Све је голо и распорено пред очима онога коме морамо положити рачуна о себи.

Наш велики првосвешћеник

14 Држимо се чврсто исповедања вере, јер имамо великога првосвештеника који је прошао кроз небеса. То је Исус, син Божији. 15 Наш првосвештеник није од оних који немају сажаљења према нашим слабостима. Он је прошао сва искушења што их пролазе људи, али није учинио грех. 16 Зато с пуном смелошћу приступамо престоу где влада милост Божија, да тамо примимо милосрђе и нађемо помиловање за благовремену помоћ.

5 1 Сваког првосвештеника бирају њему слични људи и постављају га да их заступа пред Богом, да приноси приносе и жртве за њихове грехе. 2 Он мора да буде увиђаван према онима који су у незнању и заблудама, јер је и сам подложен људским слабостима. 3 Зато мора да приноси жртве не само за народне кривице, него и за оно што је лично скривио. 4 Такође, нико сам себи не прибавља првосвештеничко достојанство, већ то човек постаје ако га Бог позове, као што је и Арон био позван.

5 Тако и Христос није сам себи прибавио славу да постане првосвештеник, него му је то Бог рекао:

„Син мој ти си, ја те данас родих”

6 на основу онога што је изјавио на другом месту:

„Ти ћеш довека свештеник бити
као члан реда Мелхиседекова.”

7 Током свог живота на земљи, Исус је – уз силан јаук и сузе – молио и преклињао Бога који га је могао спасти од смрти и Бог га је услишио због његове богобојазности. 8 Он је из својих патњи научио да буде послушан, иако је син Божији. 9 Затим, кад је постигао своју сврху, он је постао извор спасења вечнога за све који су му послушни. 10 Ако га је Бог поставио да буде вечни првосвештеник из реда Мелхиседекова.

Ојомене ѿројив ојѿаднишѿва

11 О томе бисмо имали много да говоримо, али је тешко да вам се то растумачи, јер сте постали тврди на ушима. 12 Већ одавно је требало да постанете учитељи. Међутим – потребно је да вас неко поново учи шта су основна начела Божијих порука. Постали сте такви да вам треба млеко уместо чврсте хране. 13 Ко се пак храни млеком није вичан да исказе праведност, јер је нејак, 14 а чврста храна је за одрасле. Њихова су чула искуством увежбана да разликују шта је добро, а шта је зло.

6 1 Зато оставимо за часак почетничка учења из науке о Христу, па кренимо ка ономе што нас чини зрелијим. Немојмо се опет бавити основним појмовима као што су:

- одвраћање од дела што воде у смрт,
- вера у Бога,
- 2 учење о крштењима,
- полагање руку,
- васкрсење мртвих и
- пресуда за вечност.

3 И ово ћемо учинити, ако Бог допусти.

4 Ипак, немогуће је упутити на покајање оне који су отпали. Њих је Бог већ једном обасјао, окусили су небески дар и заједнички добили Светог Духа, 5 искусили су како је добра Божија реч и каква је сила скоре будућности – 6 па су отпали. Њих није могуће поново навести на покајање, јер они за свој рачун поново разапињу Сина Божијег на крст и јавно га срамоте.

7 Бог, наиме, благосиља земљу која упија кишу што на њу често пада, а из себе даје биљке корисне онима за које се обрађује. 8 Ипак, Бог ће је брзо проклетити и на крају попалити као безвредну, ако из ње расте трње и коров.

9 Говоримо овако, а ипак смо убеђени за вас, љубљени, да сте бољи и да сте спасени, 10 јер Бог није неправедан. Он неће заборавити оно што сте учинили: ви сте према њему показали љубав кад сте помагали и кад помажете својој сабраћи у вери. 11 Жеља нам је да ову ревност сачувате до краја, да се испуни оно чему се надате, 12 да не постанете немарљиви, него да се угледате на људе који су вером и стрпљењем примили оно што је Бог обећао.

Поуздање у Божија обећања

13 Када је Бог Авраму дао своју реч, он се заклео да ће испунити своја обећања. Притом се заклео у себе самога, јер није имао ништа веће у шта би се заклео. 14 Рекао је: „Да, даћу ти многе благослове и силно ћу умножити твоје потомство”. 15 Аврам је био стрпљив и примио је оно што му је Бог обећао. 16 Кад се људи заклињу, они се куну у оно што је веће од њих, те тако своје спорове одлучно решавају заклетвом. 17 Тако је и Бог положио заклетву и потврдио своје обећање, да онима који ће то

примити особито покаже како неће мењати своје одлуке. 18 То су две неизменљиве чињенице у којима Бог не може варати. Ово јако храбри нас који смо нашли уточиште да се држимо понуђене наде. 19 Она је непоколебљиви и поуздани ленгер наше душе. Њом улазимо у светиште, 20 где је Исус већ пре нас ушао и постао вечни првосвештеник из реда Мелхиседекова.

Свешћеник Мелхиседек

7 1 Овај пак Мелхиседек био је цар Салима града и свештеник Бога Свевишњег. Кад се Аврам враћао из битке у којој је победио царева, Мелхиседек му је изишао у сусрет и благословио га. 2 Њему је Аврам дао десети део од свега што је запленио. (Реч МЕЛХИСЕДЕК значи „цар правде”, а реч ЦАР САЛИМА значи „цар мира”). 3 Не зна се о његовом оцу и мајци, ни о његовим прецима, нити о његовом рођењу и смрти. Он је сличан Сину Божијем и остаје свештеник за сва времена.

4 Погледајте како је то био велики човек! Праотац Аврам му је дао десети део плена. 5 Међутим, Левијевим потомцима, свештеницима, Закон заповеда да убиру десетак од израиљског народа – то јест, од својих сународника који су такође потомци Аврамови. 6 Мелхиседек није потицао од Левија, али је примио десетак од Аврама и благословио га као човека који је примио Божије обећање. 7 Онај ко даје благослов без сумње је већи од онога ко благослов прима. 8 Кад је реч о свештеницима, десетак убиру смртни људи; а кад је реч о Мелхиседеку, десетак убире човек за кога имамо потврду да је жив. 9 Можемо рећи: кад је Аврам плаћао десетак, платио га је и Левије, чији потомци и иначе

убиру десетак. 10 Наиме, приликом Аврамовог сусрета с Мелхиседеком, Левије још није био рођен, али је био у телу свог претка Аврама.

11 Израилском народу Закон је дат преко свештенства које потиче од Левија. Да је то свештенство било савршено, онда не би било потребе да се постави други свештеник који се не именује према Аронову свештеничком реду, него је из реда Мелхиседекова. 12 А кад се мења свештенство, неопходно је да се промени и закон. 13 Реч је о нашем Господу: он је припадао другом племену из кога нико није служио око жртвеника као свештеник. 14 Познато је да је он рођен у племену Јудину, а Закон Мојсијев ово племе не спомиње када говори о свештенству.

Исус – нови Мелхиседек

15 Исажимо то јасније: постављен је други свештеник, сличан Мелхиседеку. 16 Он није постао свештеник по људској уредби Закона, него снагом неуништивог живота, 17 јер Свето писмо каже:

„Ти ћеш бити свештеник до века,
члан си реда Мелхиседекова.”

18 Тако је пређашња заповест укинута, зато што је била слаба и бескорисна. 19 Закон Мојсијев ништа није могао да учини савршеним, а сада се појавила нова нада, којом се приближавамо Богу.

20 Уз то још нешто: појављује се заклетва. Такве заклетве није било кад су други постајали свештеници. 21 Исус је, међутим, постао свештеник посредством заклетве када му је Бог рекао:

„Господ неће порећи заклетве:
ти ћеш бити свештеник до века.”

22 На основу овога је Исус постао јемац бољег савеза. 23 Ових других свештеника је било много, зато што их је смрт спречавала да трајно остану на положају. 24 Исус остаје вечито и његова свештеничка служба не прелази ни на ког другог. 25 Зато је он способан да у потпуности спасе оне који његовим посредством долазе к Богу, јер живи вечито, те се може пред Богом заузимати за њих.

26 Нама управо такав првосвештеник и треба: свет, без кривице, неокаљан, одвојен од грешних људи и уздигнут изнад небеса. 27 Он није морао, као остали првосвештеници, да сваког дана приноси жртве, прво за своје грехе, а затим за грехе народа. Жртвујући себе Исус је своју жртву принео једном за свагда. 28 Мојсијев закон поставља за првосвештенике људе који имају слабости, а Божија заклетва – она је дошла после закона! – поставља Сина који је вечно савршен.

Исус – наш првосвештеник

8 1 Ово је пак кључ нашег излагања: имамо таквог првосвештеника који седи с десне стране престола Небеског Величанства. 2 Он као свештеник служи у светишту истинскога шатора – храма што га постави Господ, а не човек.

3 Сваки првосвештеник је постављен да Богу приноси дарове и жртве. Тако и наш првосвештеник мора да има нешто што ће принети. 4 Кад би он био на земљи, он и не би био свештеник, јер ту постоје свештеници који приносе дарове у складу са старозаветним Законом. 5 Међутим, то дело што га они чине као свештеници уствари је само праслика и сенка онога што је на небесима. То је исто што је било и са Мојсијем. Кад је требало подизати шатор

за храм, Бог га је упутио: „Гледај” – рече – „да ово начиниш према узору што ти је показан на гори.” 6 Сам пак Исус је позван у много узвишенију службу, с обзиром да је посредник једног бољег савеза између Бога и људи, јер је тај савез узакоњен на бољим обећањима.

7 Да је први савез био беспрекоран, онда не би било потребе за другим. 8 Стога Бог кори свој народ:

„Гле, иду дани – говори Господ –
кад ћу склопити с народом Израилевим
и с народом Јудиним нови савез.

9 То неће бити као савез што га сачиних с њиховим
прецима,

онда када сам их узео за руку
да их изведем из Египта,
јер они нису поштовали савез са мном,
па сам их зато занемарио – говори Господ.

10 Него је ово савез што ћу га склопити с народом
Израилевим

после ових дана – говори Господ:
у ум њихов ставићу своје законе
и записаћу их у срца њихова,
и бићу њихов Бог, а они ће бити мој народ.

11 Неће бити потребно да од њих неко свога суграђанина
учи,

нити да неко своме брату говори: Упознај Господа!
Та сви ће ме они познавати,
од најмањег до највећег.

12 Смиловаћу се на преступе њихове и
нећу више спомињати грехе њихове.”

13 Говорећи о новом савезу, Бог је онај први прогласио старим, а кад је нешто старо и дотрајало, оно ће убрзо и ишчезнути.

Земаљско и небеско боџослужење

9 1 И у првом савезу су постојала правила за богослужење у светишту на овом свету. 2 Био је уређен први део шатора где се налазио свећњак, сто и постављени хлебови. Ово се звало светиња. 3 Иза друге завесе био је део шатора назван светиња над светињама. 4 Тамо су се налазили: златни кадиони жртвеник и ковчег савеза посвуда обложен златом. У њему је стајао златни суд с маном и Аронова палица што је некад напупила, као и плоче на којима је Бог написао заповести. 5 Над ковчегом су били херувими, знак да је ту слава Божија. Крила су им била раширена изнад поклопца помирења. За сада изоставимо појединости.

6 То је било тако урађено. Свештеници су редовно улазили у први део шатора кад су обављали службу Божију. 7 У други део шатора ступао је само првосвештеник и то једном годишње. Међутим, и тада би уносио крв да је принесе Богу за своје и народне грехе учињене у незнању. 8 Овим Свети Дух показује да пут у светост није отворен док год стоји садашњи шатор. 9 Шатор је слика садашњег времена: дарови и заклане жртве што се приносе Богу не могу да очисте савест онога који их приноси. 10 Оне се тичу само јела, пића и различитих обредних прања. То су спољашњи прописи и важе до времена кад ће Бог преуредити ове ствари.

11 Христос се појавио као првосвештеник будућих добара. Ушао је у већи и савршенији шатор који није руком начињен, то јест није од овога света. 12 Он је једном ушао у светињу. Није му била потребна јарчија и јунећа крв, него је жртвовао своју крв да нас за вечност ослободи кривице. 13 Крв јараца и јунаца и пепео јунице

били су намењени шкропљењу како би посветили људе за очишћење. 14 Шта ли ће тек постићи Христова крв? Испуњен вечним Духом, он је себе принео на жртву без мане да очисти наше савести од дела која воде у смрт како бисмо служили Богу који нас води у живот.

15 Овога ради Христос је посредник нове опорукe: он је, наиме, умро да од последица непослушности према првој опорукци ослободи људе које је Бог позвао. На основу тога они задобијају вечно наследство што им га је обећао Бог.

16 Опорука, наравно, може да се оствари само ако претходно умре њен састављач. 17 Она ступа на снагу после његове смрти. Док је састављач жив, опорукa не вреди. 18 Тако ни прва опорукa није ступила на снагу без крви. 19 Прво је Мојсије свему народу саопштио сваку заповест записану у Закону. Онда је узео јунећу и јарчију крв помешану с водом, па јаркоцрвену вуну и исоп, те је пошкропио како Књигу закона тако и сав народ. 20 Притом је рекао: „Ово је крв савеза што га је Бог склопио с вама.” 21 Исто тако је Мојсије крвљу пошкропио шатор и све у њему намењено служби Божијој. 22 Уствари, по овом Закону крв чисти скоро све и нема опроштења греха где се не излије крв.

Христос – једина жртва за грехе

23 Ово очишћење је требало чинити за ствари које су биле слика онога што стварно постоји на небу. Међутим, за очишћење те небеске стварности потребне су жртве са већом силом очишћења. 24 Зато Христос и није ушао у светињу грађену људском руком, налик на стварну светињу, него је ушао у само небо да се сада тамо покаже

пред Богом као наш заступник. 25 Некада је првосвештеник у светињу улазио једном годишње и уносио животињску крв. Христу, пак, није потребно да самог себе много пута приноси на жртву, 26 јер би у томе случају требало и да пострада много пута од како је свет саздан. Уместо тога он се појавио једном да сада, на свршетку векова, самога себе принесе на жртву те тако уклони грех. 27 Људима је одређено да једном умру и да им после суди Бог. 28 Тако је и са Христом: једном је принео себе на жртву да би на себи понео грехе многих људи, а други пут ће се без греха појавити да спасе оне који га чекају.

10 1 Закон старога савеза није био права слика стварности, него само бледа представа оних добара која ће доћи. Тако су људи из године у годину приносили исте жртве. Они су посредством тих жртава приступали Богу, а закон није могао да усаврши приносиоце. 2 Да је приношење жртава могло да људе одједном очисти од грехова, онда би у њима престала свест о кривици, па би престало и приношење жртава. 3 Уствари, жртве служе да би се људи из године у годину подсећали да су грешни, 4 јер крв јунаца и јараца никада није могла да одстрани грехе.

5 Зато Христос овако говори приликом свога уласка у свет:

„Ниси хтео ни жртве ни даре,
него си ми тело приправио.

6 Свеспалнице нису ти по вољи,
нити жртве што грех отклањају.

7 Зато рекох: Ево, дођох, Боже,
како пише у твом Светом писму,
да учиним што је воља твоја.”

8 Прво каже: „Ниси хтео ни жртве ни даре, свеспалнице нису ти по вољи, нити жртве што грех отклањају.” Ово

каже за жртве које се приносе по прописима Закона, 9 а после говори: „Ево, дођох, Боже, да учиним што је воља твоја”, што значи да Христос укида први савез да успостави овај други. 10 Учинио је што је воља Божија: самога себе је за свагда принео на жртву, а нас је посветио.

11 На основу старог савеза сваки свештеник стоји и служи из дана у дан: много пута приноси исте жртве, али оне нису у стању да одстране грехе. 12 Међутим, Христос је принео једну једину жртву да одстрани грехе, па је за свагда сео Богу с десне стране. 13 Тамо он чека док му Господ не покори непријатеље под ноге. 14 Он је, наиме, том једном жртвом заувек завршио спасење оних које посвећује.

15 Исто тако сведочи и Свети Дух. Он је у своје време рекао:

16 „Ово је савез што ћу га склопити
с њима после ових дана” – говори Господ:
„у срца њихова ставићу своје законе
и записаћу их у ум њихов.

17 И греха њихових и безакоња им
нећу више спомињати”.

18 Ово је, дакле, опрштено, те више није потребно да се приносе жртве за одстрањење греха.

Ојомене и ујџорења

19 Тако, браћо, захваљујући Исусовој жртви имамо смелост да улазимо у светиште! 20 Он нам је отворио нови пут, усмерен ка животу, пут кроз храмовну завесу, то јест кроз његову жртву. 21 Имамо првосвештеника на челу дома Божијег. 22 Приступимо Богу искреним срцем и с потпуном вером, имајући срце шкропљењем очишћено

од нечисте савести и тело опрано у чистој води. 23 Држимо се чврсто наде коју непоколебљиво изјављујемо, јер је поуздан Бог који је обећао. 24 Старајмо се један за другог. Подстичимо једни друге на љубав и на добра дела. 25 Не будимо као неки који изостају са наших скупова, него наговарајте једни друге утолико више уколико примећујете да се ближи дан Господњи.

26 Ми смо упознали истину, те ако после тога намерно чинимо грехе, нема више жртве која ће их одстранити, 27 него у страховању очекујемо суд: распаљени огањ ће разорити оне који се противе Богу. 28 Кад два или три сведока посведоче да је неко прекршио Закон Мојсијев, тај бива погубљен без сажаљења. 29 Помислите сад: колико тежу казну заслужује човек који презире Сина Божијег? Таквоме је крв савеза пружила посвећење, а он је ниподаштава; таквоме је Дух саопштио милост, а он га жалости! 30 Ми, наиме, познајемо онога који је рекао: „Моја је освета; ја ћу платити”. Такође је речено: „Господ ће судити народу својему”.

31 Страшно је упасти у руке Бога живог!

32 Сетите се како је некада било с вама. У оне дане, кад вас је Бог управо просветлио истином, ви сте имали да претрпите многе борбе, али нисте били поражени. 33 Понекад су вређали и злостављали вас, а понекад оне који су с вама тако живели. 34 Патили сте са сужњима. Кад су вам пленили имовину, ви сте подносили са радошћу, јер сте знали да имате много вредније благо које вам људи не могу одузети. 35 Зато, не губите одважност, јер вас чека велика награда. 36 Будите стрпљиви да бисте испунили Божију вољу, те тако примили оно што је он обећао. 37 Бог овако говори у Светом писму:

„Још само мало, само мало,
па ће доћи онај који долази
и неће одоцнити.

38 А праведник мој вером живеће;
али ако отпадне,
неће бити по вољи души мојој”.

39 Стога ми не припадамо онима који отпадају на про-
паст, него смо од оних које ће Бог одржати зато што ве-
рују.

Вера и узори вере

11 1 Вера је зајемченост онога чему се надамо, поузданост
онога што не видимо. 2 У њој су људи некадашњих вре-
мена добили потврду од Бога.

3 Зато што верујемо сазнајемо да је Бог својом речју
уредио светове тако да је оно што видимо постало од
онога што се не да видети.

4 Зато што је веровао Авељ је принео Богу потпунију
жртву него Кајин. Од Авеља је Бог прихватио дарове и
тако потврдио да је Авељ праведник. Авељ је умро, али
његов пример још говори.

5 Зато што је веровао, Енох није видео смрт, јер га је
Бог пренео, те га „нису нашли, јер га пренесе Бог”. Пре
него што га је пренео, Бог је потврдио да му је Енох уго-
дио, 6 а без вере није могуће угодити Богу, јер ко њему
приступа ваља да верује да Бог постоји и да плаћа онима
који га траже.

7 Зато што је веровао, Ноје је био упућен у оно што
народ није хтео да увиди. Послушао је и саградио лађу
у којој се спасла његова породица. Својим поступком

осудио је остали свет и стекао праведност засновану на вери.

8 Зато што је веровао, Авраам је послушао Божији позив: отпутовао је у земљу за коју му је Бог рекао да ће му је дати. Кренуо је не знајући куда иде. 9 Зато што је веровао, боравио је у обећаној земљи, иако је био дошљак. Са Исааком и Јаковом који су од Бога добили исто обећање, он је пребивао у шаторима, 10 а ишчекивао је утемељени град што га је Господ замислио и саградио.

11 Зато што је веровала, и Сара је – упркос својој неплодности – добила силу да роди иако је била стара. Веровала је да Бог испуњава своја обећања. 12 Тако од Авраама, који је био једном ногом у гробу, настаде многобројно потомство „као звезде на небу и небројени песак на обали мора”.

13 Сви ови су помрли верујући. Нису примили оно што им је Бог обећао, али су то издалека видели и поздравили, а признали су да су странци и дошљаци на земљи. 14 Они који тако говоре саопштавају да траже своју отаџбину. 15 Да су притом мислили на земљу из које су ишли имали су прилике да се онамо врате. 16 Међутим, они сада чезну за бољом, то јест небеском отаџбином. Зато се Бог не стиди да се назове њиховим Богом. Он је и град припремио за њих.

17 Зато што је веровао, Авраам је издржао проверу Божију, те је принео на жртву Исака. Принео је свог јединца он, који је примио обећања. 18 Њему је Бог рекао: „Исак ће ти донети потомство”. 19 Аврам је схватио да је Бог у стању да вакрсава мртве. Због тога је Исаака поново примио као из мртвих.

20 Зато што је веровао, Исак је благословио Јакова и Исаву за оно што ће они тек постати.

21 Зато што је веровао, Јаков је на самрти благословио оба Јосифова сина, па се ослонио о врх своје палице и поклонио се Богу.

22 Зато што је веровао, Јосиф је, пре него што ће преминути, говорио како ће Израилци изићи из Египта и упутио их шта да чине са његовим земним остатцима.

23 Зато што су веровали, родитељи су Мојсија скривали три месеца по његову рођењу. Видели су да је он лепо дете и нису се бојали да се супротставе царској наредби.

24 Зато што је веровао, Мојсије је – кад је одрастао – одбио да га називају сином кћери фараонове. 25 Више је волео да пати с народом Божијим, него ли да закратко живи у греху. 26 Сматрао је вреднијим да трпи презир због Христа, него да има сва блага египатска, јер је гледао на награду.

27 Зато што је веровао, Мојсије је напустио Египат, не плашећи се царева гнева. Он је имао пред очима невидљивог Бога као да га је гледао. То га је храбрило.

28 Зато што је веровао, он је установио празник Пасхе и одредио да Израилци шкропе врата крвљу како им анђео смрти не би поубијао првенце.

29 Зато што су веровали, Израилци пређоше Црвено море као да је то сува земља, а кад су Египћани покушали да то учине, море их је прогутало.

30 Зато што су веровали, Израилци су седам дана ишли у поворци око града Јерихона и његови зидови падоше. 31 Зато што је веровала, Рава блудница је примила израиљске уходе пријатељски, те не погибе кад изгибоше остали који нису били послушни Богу.

32 Треба ли даље да набрајам? Не би ми било довољно времена да говорим о Гедеону, Вараку, Самсону, Јефтају, Давиду, Самуилу и пророцима. 33 Зато што су веровали, они су побеђивали у борби против читавих држава. Чинили су оно што је право и Бог им је учинио оно што је обећао. Спречише лавове да их прождеру, 34 погасише ватре разбеснеле, избегоше погибију од насиља. Били су слаби, па посташе јаки: у биткама су се борили као јунаци, те надвладаше стране војске.

35 Зато што су веровале, жене примише своје покојнике вакрсле из мртвих, а неки пак одбише понуђену им слободу, те умреше током мучења надајући се новом и бољем животу. 36 Некима су се ругали и бичевали их, а неке су окивали и бацали у тамнице. 37 Каменовали су их, тестерисали напола и убијали мачем. Неки су ишли у кожама овчијим и јарећим, осиромашени, прогоњени и злостављани. 38 Свет није био достојан да такви људи живе у њему. Као избеглице су лутали у пустињама и по горама, живели у пећинама и у јамама.

39 Зато што су веровали, сви ови су стекли најпоузданију потврду од Бога. Ипак, ни један од њих није примио оно што је Бог обећао, 40 зато што је Бог нас ради замислио нешто боље, јер није хтео да они без нас стекну савршенство.

Бог – наш отац

12 1 Такође су око нас са свих страна многобројни сведоци. Зато: ослободимо се сваког терета и греха што нам поставља замке, па стрпљиво трчимо трку која је пред нама. 2 Управимо свој поглед на Исуса: он је веру започео и он ће је усавршити. Пред њим је била радост, али он

је узео на себе умирање на крсту и није устукнуо пред тако срамотном смрћу. Зато је сео с десне стране Божијег престола.

3 Помислите какво непријатељство грешних људи је Исус претрпео на себи. Стога немојте да малакшете, нека не клону душе ваше, 4 јер у својој борби против греха још нисте ступили тамо где се пролива крв. 5 Зар сте заборавили речи охрабрења? Бог вам говори као отац синовима:

„Сине мој, пази када те Господ кара!

Не губи вољу када те он кори,

6 јер кога Господ љуби, онога и кара,

и кога за сина прима, онога и туче”.

7 Поднестите карање, јер тако Бог показује да сте му синови. Постоји ли син кога отац није притезао? 8 Бог кара све своје синове. Ако је с вама друкчије, онда нисте прави синови, него сте копилад. 9 Тако су и нас кажњавали наши овоземаљски очеви, а ми смо их поштовали. Утолико више ваља да се покоримо свевишњем Оцу да бисмо живели. 10 Наши овоземаљски очеви су нас током свог кратког века кажњавали када им се чинило да тако треба урадити, а Бог нас кара за наше добро, како бисмо суделовали у његовом посвећењу. 11 Кад нас неко кара, карање нам не доноси радост, али они које је карање дотерало у ред оспособљени су да касније чине праведност и мир.

Уйујсїва и ойомене

12 Подигните своје клонуле руке и учврстите своја изнемогла колена! 13 Држите се правих путева, тако да се ослабљена нога не упропасти, него да се радије излечи.

14 Настојте да живите у миру са сваким и да живите у светости, јер без тога нико неће видети Господа. 15 Пазите да се нико од вас не одврати од милости Божије и да нико од вас не избуја као горак корен и не затрује многе. 16 Пазите да нико не живи разблудно и разуздано као, на пример, Исав: он је своје првеначко право продао за једно јело. 17 Узалуд је касније хтео да га отац благослови – био је одбачен. Иако је тражио са сузама, није му вредело да се каје за оно што је учинио.

18 Ви нисте приступили – као некада Израилјци – Синајској гори, коју човек може да додирне, ни огњу разбукталом, ни тмини, ни помрачини, ни олуји, 19 ни јеку трубе, ни гласу громовном, што га је народ чуо па молио да му даље не говори. 20 Нису могли да поднесу наредбу која је гласила: „Ни животиња да не дотиче ову гору, иначе ће бити каменована!” 21 Тај приказ је био тако страشان да је и сам Мојсије рекао: „Уплашио сам се и дрхћем”.

22 Уместо тога ви сте приступили:

- гори Сион, граду Бога живога, небеском Јерусалиму са безбројним хиљадама његових анђела;
- сабору 23 и цркви првенаца Божијих чија су имена записана на небесима;
- Богу, судији свих;
- и духовима савршених праведника;
- 24 Исусу, посреднику преко кога је склопљен нови савез;
- и крви чије кропљење доноси много више него крв којом је кропио Авељ.

25 Зато пазите и слушајте онога који говори, јер од казне нису могли да побегну ни они који су одбили да послушају човека када им је на земљи саопштавао бо-

жанску поруку, а ми ћемо још мање моћи да побегнемо од онога који говори с небеса. 26 Онда је његов глас потресао земљу, а сада обећава: „Још једном ћу потрести не само земљу, него и небо”. 27 Ово што каже „још једном” значи да ће се померити све што је створено, а остаће оно што се не да уздрмати.

28 Стога будимо захвални, јер примамо царство које се не да уздрмати. Будимо захвални и служимо Богу онако како је њему угодно: са страхом и трепетом, 29 јер „наш Бог је огањ који прождире”.

Како угодиши Богу

13 1 Трајно волите један другог као браћа. 2 Не заборављајте на гостољубљивост, јер неки гостољубљиви људи су – и не знајући – угостили анђеле. 3 Сећајте се оних који су по тамницама као да сте и сами у сужањству. Опомињите се злостављаних, јер патња и на вас може доћи.

4 Сви нека поштују брак: мужеви и жене нека буду верни једни другима, а блудницима и прељубочинцима судиће Бог!

5 Не будите среброљупци. Будите задовољни оним што имате, јер Бог је рекао: „Нећу те никад напустити, нећу те оставити”. 6 Будимо зато слободни и кажимо:

„Господ мени помаже, нећу се побојати.

Шта ми човек може да учини?”

7 Сећајте се својих старешина, оних који су вам казивали Божију реч. Памтите како су они живели и умрли – па се држите примера њихове вере. 8 Исус Христос је исти јуче и данас и довека. 9 Не дајте да вас смућују разне и туђе науке. За нас је добро да нас искрено јача

милост Божија, а прописи о јелу то не могу учинити, нити су ишта помогли онима који су их се држали.

10 Ми имамо жртвеник с кога не смеју да једу људи који служе пролазном храму. 11 Јудејски првосвештеник је у светињу уносио животињску крв и приносио је као жртву за одстрањење греха, а тела тих животиња су се спаљивала изван насеља. 12 Тако је и Исус пострадао изван градских вратница да би својом крвљу посветио свој народ. 13 Зато и ми треба да изиђемо из насеља те да заједно са Христом поднесемо његова понижавања. 14 Овде, наиме, на земљи ми немамо града где бисмо се трајно настанили, него очекујемо град који ће доћи. 15 Исусовим посредством ми Богу свагда приносимо жртве захвалнице, то јест прослављајући га најављујемо да њему припадамо. 16 Не заборављајте да се међусобно испомажете, јер то су жртве којима се угађа Богу.

17 Будите послушни својим старешинама и покоравајте се њиховим наредбама. Они бде над вашим душама и положиће Богу рачуна о својој служби. Учините да они радосно обављају своју дужност, те да не морају да се жадају, јер то вам неће бити корисно.

18 Молите се за нас, јер смо уверени да нам је савест чиста, пошто у свему желимо да чинимо оно што је добро. 19 Уз ово вас посебно молим: молите се Богу да би ме што скорије вратио к вама.

Блађослов

20 Бог нам је подарио мир
и из мртвих извео
великог пастира овцама,
Господа нашега Исуса,

чијом крвљу је запечаћен
савез вечни.

21 Бог нека вас оспособи
за свако добро дело,
да учините што он захтева.

Бог нека учини у вама
– посредством Исуса Христа –
оно што угодним сматра.

А Христу слава
у веке векова.

Амин.

Завршне њорукe

22 Молим вас, браћо, да саслушате ову реч охрабрења, јер вам укратко написах. 23 Јављам вам да је наш брат Тимотије пуштен из тамнице. Ако ускоро дође, повешћу га са собом кад будем долазио к вама.

24 Поздравите све своје старешине и све које је Бог посетио. Поздрављају вас браћа из Италије.

25 Бог нека вас све очува у својој милости.

Амин.

О преводиоцу

Проф. др АЛЕКСАНДАР БИРВИШ је рођен 1928. године у Нишу. Дипломирао је теологију на Богословском факултету СПЦ (1953) и оријенталистику на Филолошком факултету у Београду (1961). Године 1991. додељен му је почасни докторат на Теолошком факултету Гордон-Конвел у САД. Године 1993. изабран је за подпредседника Југословенског библијског друштва.

Часопис „Православље” је 1979. године, у преводу проф. Бирвиша с јеврејског језика, објавио „Плач Јеремијин” у форми тужбалице. Године 1986. Библијско друштво је објавило његов превод четвороеванђеља са грчког „Живот и рад Исуса Христа – Четири еванђеља”. Библијско друштво је 1990. године објавило и његов препев Псалама са јеврејског језика: „Псалми – Ритмички препев”. Године 2001. Југословенско удружење „Иконос” је штампало његов превод са јеврејског књиге Постање (1. Мојсијева) од 1. до 23. поглавља, а 2002. године превод с грчког “Посланицу Јеврејима – нулто нумерисано издање”. Ове године, “Иконос” је објавио комплетан превод књиге Постање (1. књиге Мојсијева).

А. Бирвиш је до сада објавио следеће књиге и брошуре: „Сагледавања: Еванђеоске поруке за наше време” (1994), „Од вечери до јутра пред Господом” (1998), „Христос се роди” (2000), „Христос васкрсе” (2000), „Савремена начела превођења Светог писма (Иконос, 2002) и збирку радио-проповеди “Мале речи о великом Богу”(2002).

О ПОСЛАНИЦИ ЈЕВРЕЈИМА

Назив „Посланица Јеврејима” или само „Јеврејима” није део надахнутог штива. Он је покушај да читаоци схвате како је ова „реч охрабрења” (13:22) упућена одређеној групи људи: претпоставља се хришћанима који су претходно припадали јеврејској нацији и вери. Њима је било тешко да премосте између старозаветног („отачког”) вероисповедања и вере у Христа. Старо вероисповедање је било оптерећено традицијом и врло сложеним обредима. Вера у Христа је била растерећена, ослобођена наслага из племенске и националне прошлости. Будући да се о верским установама говори као о постојећим и дејствујућим светињама, то се сматра да је Посланица настала пре римског разорења Јерусалима (70. г. После Хр.).

На крају списка (13:24) помињу се „браћа из Италије”. То јамачно нису били неки Римљани који су се на дан Педесетнице затекли у Јерусалиму и оданде пренели веру у Христа (Дап 2:10), него је то био број верника који је нешто значајно у првобитном хришћанству. Ово би значило да је Посланица настала врло близу 70. години.

Шта стварно знамо о примаоцима Посланице Јеврејима? Извесно је да они беже „презирући тако велико спасење” (2:3). Уздрмана је њихова способност да „смело и непоколебљиво” држе „оно чему се надамо” (3:6), да „до краја чврсто” одрже оно што су „примили у почетку” (3:14), да буду стрпљиви и истрајни (10:36-39). Њихов молитвени живот је ослабио (12:12-13) и почели су да

занемарују богослужења (10:25). Њих је било далеко испод очекиваног (5:13).

Као што нема података о примаоцима, тако нема података о пошиљаоцу. Очигледно, спис је дело појединца, јер писац о себи говори у једнини (13:19,22,23). Међутим, његов сарадник и члан сарадничке групе је Тимотије (13:23). Он је примаоцима познат и међу њима признат, највероватније као сапутник, сапатник и један од настављача величанственог захвата апостола Павла.

Због тога су многи писмозналци склони да као надахнутог писца Посланице Јеврејима сматрају апостола Павла. У прилог овом мишљењу говори пишчево одлично познавање и спретно излагање обреда и учења садржаних у старозаветним списима. Писац спада у врло ране хришћане, можда у очевице (2:3-4), свакако сведоке настојања хришћанства.

Међутим, постоји врло основано мишљење да овај спис није урадио апостол Павле. Прво: састав списка (композиција) није као у посланицама ап. Павла. Друго: у својим посланицама апостол је себе и примаоце јасно представљао (па и кад им пише по други пут) и није се обазирао да ли ће због тога посланица бити прихваћена и у коликој мери ће га неко послушати или неће. Треће: однос небеских и земаљских чињеница, претакање обреда у историју и обратно – спада у философију којом се ап. Павле није бавио. Четврто: грчки језик и начин изражавања је ближи грчкој класици него што је то језик његових посланица.

„Реч охрабрења” је израз који се користи за проповед (Дап 13:15) обично засновану на речима закључног, па се

цела Посланица Јеврејима може посматрати као тумачење и духовна примена еванђеоских одељака: Јн 14:1-4 и Јн 17:1-5. Мислим да је то најбољи начин да се Посланица прикладно и меродавно оствари у свакодневном животу.

Вреди покушати.

А. Б.

Распоред градива у Посланици Јеврејима

1:1-3 Приступ

1:4 до 4:13 Христос – Син Божији

4:14 до 10:39 Христос – Првосвештеник

11:1 до 12:29 Опомене

13:1-25 Завршетак